

Arrest

nr. 235 942 van 20 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de El Berti etnie. U bent geboren op (...) te El Fasher. U woonde in Omdurman sinds 1982. U verliet Soedan op 20 november 2017 en reisde via Turkije naar Griekenland. Uw vingerafdrukken werden genomen te Griekenland en u diende er een verzoek om internationale bescherming in. U werd de vluchtelingenstatus toegekend. Bij uw aankomst in Griekenland wordt u op het eiland Samos ondergebracht. In augustus 2018 ontvangt u een verblijfsvergunning, waarna u naar Grevena verhuisd. In december 2018 verlaat u Grevena omdat de bewoners van het vluchtelingenkamp er volledig geïsoleerd leven. In de periode december 2018 tot

februari 2019 verblijft u te Athene. In Athene had u geen huisvesting en verbleef u in een kraakpand. U geraakte ook niet aan een tewerkstelling.

Enkele dagen nadat u in Athene toekomt, ontmoet u M. A. N. (...). U legt hem uit dat u geen werk vindt. Hij vraagt of u enkele pakketjes wil smokkelen naar de Griekse eilanden. U denkt dat u sigaretten naar Samos en Mytilini smokkelt, maar een kennis op het eiland Mytilini vertelt u dat u waarschijnlijk drugs aan het smokkelen bent. Wanneer u opnieuw in Athene bent, confronteert u M. (...) hiermee. U wilt niet langer voor M. (...) werken en dreigt er zelfs mee naar de politie te gaan. M. (...) bedreigt u met de dood, waarop u besluit Griekenland te verlaten.

Op 15 februari 2019 verlaat u Griekenland en reist u naar België. In België dient u op 1 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een Soedanese identiteitskaart, een geboorteakte, een uittreksel uit het register van de burgerlijke stand, een dagvaarding ('voor een belangrijke zaak' in Soedan) en medische documenten uit Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, nl. de vluchtelingenstatus, in Griekenland, op 3 augustus 2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Griekenland met de dood bedreigd werd door M. (...) (notities persoonlijk onderhoud dd. 11/12/2019 (verder notities CGVS), p. 13-14), lid van de maffia.

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) nergens enige verklaringen aflegt omtrent M. (...) of het feit dat u met de dood bedreigd werd door een lid van een bende (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 + Verklaring DVZ, vraag 33), hoewel u spreekt over criminelen in Athene. Bovendien stelt u voor de DVZ enkel dat u bij een terugkeer naar Griekenland er discriminatie en de onveilige situatie vreest (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4). U kon voor de DVZ eveneens toevoegingen doen, waarbij u nalaat enige verklaringen af te leggen over doodsbedreigingen die u in Griekenland ontvangen heeft (Vragenlijst CGVS, vragen 3.7-3.8). Daarenboven bevestigt u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS dat u voor de DVZ in het kort alle elementen kon aanhalen die ertoe geleid hebben dat u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft (notities CGVS, p. 2). Gevraagd om welke reden u voor de DVZ geen verklaringen omtrent M. (...) afgelegd heeft, verklaart u bang geweest te zijn omdat u aan niemand iets verteld had over die zaak (notities CGVS, p. 21-22) en omdat de Albanesezaten (de Albanese maffia) overal zitten en u bang bent voor hun wraak. Nogmaals gevraagd om welke reden u hierover geen verklaringen aflegde voor de DVZ, verklaart u "Dat weet ik niet, waarom ik dat niet verteld heb. Ik had zelfs getwijfeld hier om dit te vertellen." Uit uw verklaring blijkt dat u eigenlijk zelfs niet van plan was om hier enige verklaringen over af te leggen voor het CGVS. Het feit dat u voor het onderhoud bij het CGVS zelfs nog niet wist of u verklaringen zou afleggen over M. (...), tast de ernst van uw vrees grondig aan. Daarenboven is uw verklaring dat u niemand iets verteld heeft over die zaak (notities CGVS, p. 21) tegenstrijdig met uw verklaring dat u bevriende Sudanezen in Athene op de hoogte bracht van uw probleem met M. (...) (notities CGVS, p. 19) en zij u zelfs aanraadden om Griekenland te verlaten.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dienaangaande dat u niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput in Griekenland. U verklaart nl. dat u niet naar de politie gegaan bent omdat u bang was voor de bandieten (notities CGVS, p. 19-21). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u niet naar de politie gegaan bent, verklaart u bang geweest te zijn omdat u zelf "materiaal" – marihuana – naar Samos en Mytilini gebracht heeft en daardoor in de problemen kon komen. Opgemerkt dat als u door M. (...) bedreigd wordt het toch niet uw grootste probleem is dat de politie weet dat u marihuana gesmokkeld heeft, verklaart u uit eigen ervaring te weten dat de politie niets voor u zal doen. Verder

gevraagd blijkt echter dat u enkel tijdens uw verblijf op het eiland Samos in contact kwam met de politie, maar noch in Gevrena, noch in Athene, ooit contact gehad heeft met de politie. Gevraagd hoe u weet dat u in Athene op dezelfde manier zal behandeld worden (als op het eiland Samos), verklaart u dat niet te weten, maar dat u geen vertrouwen heeft in de politie. Gevraagd hoe u weet dat de politie u uw rechten niet zullen doen gelden in uw zaak, verklaart u slechte ervaringen te hebben met de politie en verhalen vernomen te hebben over hun corrupte manier van werken. Opgemerkt dat er bepaalde programma's zijn waarbij mensen die in het milieu zitten en informatie geven bescherming kunnen genieten, verklaart u "(...) een land dat je een soort bescherming geeft, maar die niets beschikbaar maakt voor jou, laat je slapen op straat, en kunnen je op straat niet beschermen. Hoe kan ik zelf zulke autoriteit vertrouwen? (...)" U heeft evenmin een advocaat gecontacteerd om een dergelijke bescherming te bekomen, omdat u het gevoel had dat niemand u kon beschermen. Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw problemen met M. (...) geen enkele poging ondernomen heeft om de hulp van de Griekse autoriteiten in te roepen omdat u in het verleden zelf marihuana gesmokkeld heeft en omdat u geen vertrouwen heeft in de politie, zonder dat u zelfs maar contact heeft gehad met de politie in Athene. Het feit dat u de hulp van de politie niet ingeroepen heeft, tast de ernst van uw vrees voor M. (...) nog meer aan.

Voorts kunnen er vraagtekens gesteld worden bij de actualiteit van uw vrees. Hoewel W. (...) u vertelde dat M. (...) u nog bedreigd heeft na uw vertrek uit Athene (notities CGVS, p. 21), heeft u hier geruime tijd niets meer over vernomen.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk met de dood bedreigd werd door M. (...).

Wat betreft uw bewering dat u - al dan niet wetend - deelnam aan criminele activiteiten in Griekenland, kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming geen middel kan zijn om zelf gerechtelijke vervolging te ontlopen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u eveneens uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in Griekenland op straat moest leven, dat het er onmogelijk is om iets te huren en dat u geen werk vond (notities CGVS, p. 7). U verklaart verder dat ze (de Griekse autoriteiten) geen huis voor u beschikbaar gemaakt hebben (notities CGVS, p. 13) en dat u geen werk aangeboden werd en dat u geen voedsel kreeg. U had ook niet de kans om u te integreren in de maatschappij, ondanks de documenten die u kreeg. U verklaart eveneens medische problemen gehad te hebben (notities CGVS, p. 22). U verklaart verder dat u onderhevig was aan racistisch gedrag, nl. dat men u uitmaakte voor smeerslap en dat er achter uw rug op de grond gespuwd werd wanneer u om werk vroeg (notities CGVS, p. 7)

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijner aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart dat u in Griekenland op straat moest leven, dat het er onmogelijk is om iets te huren en dat u geen werk vond (notities CGVS, p. 7). U verklaart verder dat ze (de Griekse autoriteiten) geen huis voor u beschikbaar gemaakt hebben (notities CGVS, p. 13) en dat u geen werk aangeboden werd en dat u geen voedsel kreeg. U had ook niet de kans om u te integreren in de maatschappij, ondanks de

documenten die u kreeg. U verklaart twee maanden in Athene verbleven te hebben, maar dat u zelfs niet geprobeerd heeft om bv. liefdadigheidsorganisaties aan te spreken (notities CGVS, p. 8-9). U verklaart eveneens dat de economische situatie in Griekenland heel slecht is en dat er geen werk beschikbaar is (notities CGVS, p. 9 + p. 11), noch huisvesting (notities CGVS, p. 11). U verklaart dat zelfs de Grieken problemen hebben om werk te vinden. U verklaart eveneens medische problemen gehad te hebben (notities CGVS, p. 22-23). Hoewel u verklaart dat u in België slechts pijnstillers toegediend kreeg omwille van uw medische problemen, klaagt u aan dat u in Griekenland enkel pijnstillers kon krijgen. Aangezien u geen andere medische hulp kreeg na uw aankomst in België, kan niet ingezien worden waarom de Griekse medische diensten tekort geschoten hebben.

U verklaart eveneens dat u onderhevig was aan racistisch gedrag, nl. dat u voor smeerlap uitgemaakt werd en dat er achter uw rug op de grond gespuugd werd (notities CGVS, p. 7). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw klachten betreffende racisme, kunnen uw verklaringen aangaande – hoewel verwerpelijk – sporadische beledigingen bezwaarlijk vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade genoemd worden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde documenten, nl. een Sudanese identiteitskaart, een geboorteakte, een uittreksel van de burgerlijke stand, een dagvaarding en medische attesten, kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Verder wordt gewezen op het gegeven dat een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek in orde te brengen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u in Griekenland internationale bescherming werd verleend en u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Soedan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van “*het artikel 20 en vlg.*” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld verdragsartikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin aanvoert op welke manier artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Ook dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen “*20 en vlg.*” van voormelde richtlijn 2011/95/EU, dient eveneens te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier concretiseert op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Wederom beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar deze artikelen van de richtlijn. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.7. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier, blijkt immers dat zij op 3 augustus 2018 een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 6; administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, info *Hellenic Republic Ministry of Migration Policy*). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing inzake de verklaring van verzoekende partij dat zij in Griekenland met de dood bedreigd werd door een bendelid, M., bemerkt verzoekende partij dat zij dit niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald omdat zij zich schaamde voor haar betrokkenheid bij drugssmokkel en dat het tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de korte duur van het interview, “*niet mogelijk was om dit correct uit te leggen zonder de tijd te hebben om die gevoelige informatie in te brengen in zijn context*”. Bovendien vreest zij voor wraakacties van de Albanese maffia, die een zeer verspreid netwerk hebben, ook in België. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat haar verklaring dat zij niemand iets verteld heeft over die zaak tegenstrijdig is met haar verklaring dat zij bevriende Sudanese in Athene op de hoogte bracht van haar probleem met M., bemerkt verzoekende partij dat zij dit enkel heeft besproken met Sudanese die zij vertrouwt en die haar uiteindelijk geholpen hebben om het land te verlaten. Verder stelt zij nog dat zij in Griekenland niet naar de politie is gegaan uit angst voor haar belager die haar immers met de dood bedreigde toen zij zei dat ze naar de politie zou stappen. Ook vreesde zij om zelf in de problemen te komen aangezien zij zelf ook drugs had gesmokkeld.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande opmerkingen niet van aard zijn om de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk met de dood bedreigd werd door M. in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij wat betreft het gegeven dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakt van M. of van het feit dat zij door hem met de dood bedreigd werd zich beperkt tot allerminst overtuigende vergoelijkningen. De Raad wijst erop dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij een dermate wezenlijk element waardoor zij een terugkeer naar Griekenland vreest, meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 15, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen tot gevolg kan hebben dat haar verzoek om internationale bescherming wordt

verworpen. Nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven en haar vrees ten aanzien van Griekenland diende uiteen te zetten en voorts werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vragen 3.4 en 3.5 de gelegenheid geboden uiteen te zetten wat zij vreest bij een terugkeer naar Griekenland (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Verzoekende partij verklaarde evenwel louter dat zij in Griekenland discriminatie vreest en stelde daarnaast nog op zeer algemene wijze dat het er onveilig was en er veel criminelen waren. Zij maakt op geen enkel moment gewag van de persoonlijke problemen die zij in Griekenland zou hebben gekend met M. Indien verzoekende partij werkelijk in Griekenland met de dood werd bedreigd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij hiervan gewag zou maken wanneer zij gevraagd wordt naar hetgeen zij vreest bij een terugkeer naar Griekenland. De vaststelling dat zij van deze problemen echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte, ondergraaft dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van deze problemen.

Verder is de Raad van oordeel dat door verwerende partij tevens terecht gemotiveerd wordt dat ook het feit dat verzoekende partij voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelfs nog niet wist of zij verklaringen zou afleggen over M., de ernst van haar vrees grondig aantast. Dat zij vreest voor wraakacties vanwege de Albanese maffia kan niet volstaan om te verklaren waarom zij voor de Belgische asielinstanties haar problemen met M. zou achterhouden aangezien het verkrijgen van internationale bescherming in België haar net zou beschermen tegen een terugkeer naar Griekenland waar zij stelt M. te vrezen.

Voorts duidt de Raad nog op de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat zij niemand iets verteld heeft over haar probleem met M. en anderzijds haar verklaring dat zij bevriende Sudanezen in Athene op de hoogte bracht van dit probleem en dat zij haar zelfs aanraadden om Griekenland te verlaten. De opmerking in haar verzoekschrift dat zij dit enkel heeft besproken met Sudanezen die zij vertrouwt en die haar uiteindelijk geholpen hebben om het land te verlaten, doet geen enkele afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheid.

Wat nog de uitleg van verzoekende partij betreft dat zij in Griekenland niet naar de politie is gegaan uit angst voor haar belager en ook omdat zij zelf betrokken was bij de drugssmokkel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van de verklaringen die zij reeds aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en waarmee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd dat deze verklaringen niet kunnen overtuigen: *“Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dienaangaande dat u niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput in Griekenland. U verklaart nl. dat u niet naar de politie gegaan bent omdat u bang was voor de bandieten (notities CGVS, p. 19-21). Gevraagd of er nog andere redenen zijn dat u niet naar de politie gegaan bent, verklaart u bang geweest te zijn omdat u zelf “materiaal” – marihuana – naar Samos en Mytilini gebracht heeft en daardoor in de problemen kon komen. Opgemerkt dat als u door M. (...) bedreigd wordt het toch niet uw grootste probleem is dat de politie weet dat u marihuana gesmokkeld heeft, verklaart u uit eigen ervaring te weten dat de politie niets voor u zal doen. Verder gevraagd blijkt echter dat u enkel tijdens uw verblijf op het eiland Samos in contact kwam met de politie, maar noch in Gevena, noch in Athene, ooit contact gehad heeft met de politie. Gevraagd hoe u weet dat u in Athene op dezelfde manier zal behandeld worden (als op het eiland Samos), verklaart u dat niet te weten, maar dat u geen vertrouwen heeft in de politie. Gevraagd hoe u weet dat de politie u uw rechten niet zullen doen gelden in uw zaak, verklaart u slechte ervaringen te hebben met de politie en verhalen vernomen te hebben over hun corrupte manier van werken. Opgemerkt dat er bepaalde programma's zijn waarbij mensen die in het milieu zitten en informatie geven bescherming kunnen genieten, verklaart u “(...) een land dat je een soort bescherming geeft, maar die niets beschikbaar maakt voor jou, laat je slapen op straat, en kunnen je op straat niet beschermen. Hoe kan ik zelf zulke autoriteit vertrouwen? (...)” U heeft evenmin een advocaat gecontacteerd om een dergelijke bescherming te bekomen, omdat u het gevoel had dat niemand u kon beschermen. Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw problemen met M. (...) geen enkele poging ondernomen heeft om de hulp van de Griekse autoriteiten in te roepen omdat u in het verleden zelf marihuana gesmokkeld heeft en omdat u geen vertrouwen heeft in de politie, zonder dat u zelfs maar contact heeft gehad met de politie in Athene. Het feit dat u de hulp van de politie niet ingeroepen heeft, tast de ernst van uw vrees voor M. (...) nog meer aan.”* Desbetreffende motivering wordt door verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* in een ander daglicht gesteld.

Ten slotte wijst de Raad verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing terecht vraagtekens worden geplaatst bij de actualiteit van haar vrees, nu W. haar vertelde dat M. haar nog bedreigd heeft na haar vertrek uit Athene maar zij vervolgens hier geruime tijd niets meer over vernomen heeft.

2.2.9. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden, stellende dat uit objectieve informatie – zij verwijst naar verschillende internationale rapporten – blijkt dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk,

taallessen, huisvesting en gezinshereniging, merkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengt, en stelt dat zij er geen toegang had tot huisvesting, werk en taallessen, waarbij zij benadrukt dat zij wel degelijk veel inspanningen heeft gedaan om zich te integreren en haar situatie te verbeteren, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoont dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partij dit vermoeden slechts kan weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij, die verklaart dat zij in Griekenland op straat moest leven, dat het er onmogelijk is om iets te huren en dat zij geen werk vond, zelfs niet geprobeerd heeft om bv. liefdadigheidsorganisaties aan te spreken (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 9). Uit haar verklaringen blijkt dan ook geenszins dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om haar situatie aldaar te verbeteren. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat wat betreft het vinden van werk, verzoekende partij bovendien zelf verklaart dat ook de Grieken problemen hebben om werk te vinden (notities CGVS, p. 11).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt nog ontkracht.

2.2.11. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in

andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.2.12. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.13. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 11 december 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt

de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT